

CLARK DARLTON

Uloupená flotila

Knihovnička Perry Rhodan 117

Přeložil Jaroslav Kuřík

„...a pro mne sklenici mlíka," přidal se Gucky a vycenil na ofrakovaného Číšníka hlodák. „Vlažnýho."

Číšníka klubu jachtám na jezeře Gošun tato objednávka nikterak nezaskočila. Dobře znal Guckyho i jeho zvyky. Uklonil se a odešel k baru. Gucky se triumfálně rozhlédl.

„Ten člověk má vychování," konstatoval a vytáhl z kapsy kalhot mrkev.

„Ale ty ne," mírně vyčítavě dodal Perry Rhodan. „Konzumace přinesených potravin není v klubu povolena. Z čeho by tu vydělávali, kdyby si každý konzumoval domácí svačinu?"

Gucky se s chutí zakousl do karotky.

„Copak já jsem každej?" opáčil a pak se zahleděl na bílé plachty na jezeře. Klubový hotel stál na vyvýšenině, takže odtud byl výborný rozhled. Blízkost hlavního města Země Terranie učinil ze zapomenutého solného jezera Gošun rekreační středisko na nejvyšší úrovni. Na březích vyrostlo městečko chat a bungalovů a po večerech se mnozí scházeli právě tady v klubu.

Perrymu Rhodanovi dělaly chvíle odpočinku dobře. Uplynulé tři týdny nebyly nijak lehké. Musel dát do pořádku dědictví svého syna Thomase Cardifa. Každý den vedl nekonečné konference, aby napravil vše, co zrádný syn zavinil a způsobil. Nyní však už měl to nejdůležitější za sebou a mohl se o víkendu věnovat odpočinku. Nebylo lepšího místa než jezero Gošun, protože leželo jen několik kilometrů od správního centra Sluneční říše. V případě nutnosti mohl být za pár minut v Terranii.

Reginald Bull, zvaný Bully, si protáhl nohy. Vychutnával chvíle, které mohl prožít po boku svého přítele Perryho. Nestávalo se poslední dobou často, že by si Administrátor Sluneční říše našel čas pro svého nejlepšího přítele.

„Měl bys přejít na vznešenější zeleninu," zabručel Bully na myšoba Guckyho a sledoval, jak v něm mizí zbytky karotky. „Jsi nejschopnější mutant jednotky, slušel by ti chřest."

Gucky znuděně zívá.

„Lidi jsou divní. Jedí artyčoky a ústřice a tvrdí, že je to něco extra. Ne snad proto, že by jim to chutnalo, to ne! Jo, chřest mi chutná, ale špatně se nosí po kapsách. Kromě toho mrkev miluju. Takže ji jím. Máš snad něco proti tomu, tlouštíku?"

Bully byl na diskuse příliš líný. Kromě toho právě dorazil číšník s pitím. Gucky si vzal sklenku a ochutnal mléko.

„Vlažný," řekl a poděkoval.

Rhodan vychutnával klid a mír. V klubu ho sice každý znal, ale lidé mu tu dávali pokoj. Tady byl jako každý jiný. Odpočíval.

Slunce putovalo k západu, ale zůstávalo stále ještě teplé, možná příliš teplé. Dole u břehu se koupalo pár lidí. V solném jezeře se člověk mohl bez problémů odvážit i na hloub

ku, protože tu bylo skutečně problémem se potopit, natož pak utopit.

„Jsem rád, že je po všem," zamumlal Bully a uvelebil se v křesle.
„Vracíme .se do starých kolejí. Naštěstí není nic ztraceného."

•
•

Rhodan ho minul pohledem.

„Ne," řekl pak, „nic není ztraceno. Musím se. chovat tak, jako bych v životě neměl syna a popravdě to tak bylo. Cardif že byl mým synem? Vypadal jako já, to ano; ale byli jsme příliš odlišní."

„Atlan je šťastnej, že s náma může klidně dál počítat," poznamenal Bully. „Čím by bylo arkonidský impérium bez pomoci Země?"

Rhodan sraštil čelo. Na vteřinku zavřel oči a zahleděl se k bezmračnému nebi. „Když pomyslím na Atlana, mám pořád pocit, že jsme na něco zapomněli. Co si tam v souvislosti mezi Allanem a Cardifem bylo, a teď si nedokážu vzpomenout co vlastně. Možná, že to nebylo ani tak důležité."

Bylo zvláštní, že si Rhodan i přes svou fotografickou paměť nedokáže vzpomenout.

„Jestli to bylo fakt důležitý, Atlan ti to připomene, Perry," namítl Bully. „Nepůjdeme si zaplachtit? Můj člun je támhle." E „Fajn!" zaradoval se Gucky a vypil své mléko. „Bully, buď tak hodnej a zaplať."

Rhodan se pousmál a kývnutím přivolal číšníka. Opar minut později vstali a sestupovali dolů ke břehu. Foukal sice jen slabý vítr, ale to jim vyhovovalo. Byli u jezera aby si odpočinuli, a ne aby se udřeli.

Malá jachta zvolna odrazila.

Gucky vyšel z kajuty a zavrčel: „Nic. Jenom konzervy a alkohol."

Rhodan se zahleděl nahoru k nebi a vzdychl. Nikdo nemohl tušit jak mu dělalo dobře, že nemusí nic vyřizovat, rozhodovat a rozkazovat. Svlékl se a skočil do vody. Bully s Guckym ho následovali. Převalovali se na hladině jako na vodním lůžku a opalovali se.

Doprostřed idylky se ozvalo tiché zabzučení náramkového interkomu.

„Tady Rhodan. Kdo volá?“

„Terrania. Hypervysílačka. Arkon by chtěl propojit. Mám ho propojit, anebo přijedete do centrály?“

Rhodan přemýšlel jen dvě vteřiny. Trvalo by příliš dlouho, než by se dostal do Terranie. „Přepněte mi to sem,“ řekl a vylezl zpět na palubu.

Bully mezitím zpozorněl. Připlaval ke člunu. Objevil se i Cucky. Byl to kromě jiného i telepat a uměl tudíž číst Rhodanovy myšlenky.

„Že by Atlan?“ ozval se Bully.

„Kdo jiný?“ zeptal se Rhodan. „Co by mohl chtít? Doufejme, že nic vážného.“

„Tady Arkon!“ ozvalo se z malého přístroje na Rhodanově zápěstí. „Hyperspojová centrála Arkonu. Gonozal Vлил. si přeje mluvit s Perrym Rhodanem.“

„Tady Rhodan. Spojte mne.“

„Slyšíš mě, Perry? Tady Atlan. Proč tě nevidím na monitoru?“

„Nejsem v centrále, Atlane. Musíš se spokojit se zvukem. Co se děje?“

„V podstatě nic,“ ozval se Atlan a Bully si s úlevou povzdychl.

„Rád tě slyším,“ také s úlevou odpověděl Rhodan a uvolnil se. Jenom málokdy se stalo, že rozhovor po hypervysílačce

nebyl o ničem závažném. „Asi bys rád věděl, co se mezitím stalo na Zemi.“ . „Tví navrátníci se Pozemšťané mne

informovali. Teď máš

taky aktivátor buněk. Jsi nesmrtelný jako já.“

„Díky bytosti z planety Poutník,“ odpověděl Rhodan, „přestože mě jeho existence málem stála život. Nechme však minulost minulostí a myslíme na budoucnost. Cardifovy problémy jsou pryč. Unikli jsme z velkého nebezpečí.“

„Moment,“ přerušil ho Atlan. „Úplně všech problémů jsme se nezbavili. Nezapomínej na Akonany!“

Rhodan nepochopil hned, co má Atlan na mysli.

„Akonané nejsou problém, Atlane. Máme s nimi smlouvu a pevnou základnu na jejich mateřské planetě Sphinx. Neodvází se jít proti mně, protože vlastní jen materiální transmutery a žádné lodě...“

„Omyl, Perry. Nyní mají vesmírnou flotilu přesně jeden tisíc nejmodernějších bojových křižníků.“

Musel jsem jim je vydat, protože mě k tomu donutily Cardifovy činy.“

Bully zalapal po dechu. i „Tak přece... Tisíc lodí..., panebože!“

Na několik vteřin nastalo ticho. Pak Atlan řekl: „Ano, a z toho dvacet obrů imperální třídy. To je nejhorší dědictví, které nám Cardif zanechal.“

„A já na něj málem zapomněl,“ kroutil hlavou Rhodan. „Tak 'co s tím uděláme, Atlane?“

„„

„Co by? V žádném případě nesmíme porušit smlouvu a násilím jim flotilu sebrat zpátky. Už by nám pak nikdo nevěřil. Musíme najít jiný způsob, jak jejich flotilu zneškodnit.“

„Sejdeme se, Atlane, a ty přineseš přesné podklady o dodaných lodích. Však ono nás něco napadne. Za pár hodin do

staneš souřadnice našeho setkání, řekněme... desátého listopadu."

„Dobrá, Perry, Já přinesu podklady a ty zatím něco vymyslíš."

„Souhlasím, Atlane. Hodně štěstí."

Spojení bylo přerušeno. Rhodan vypnul přijímač a zahleděl se na Bullyho:

„Obávám se, že nám končí dovolená."

„Vážně si myslíš, že by nám Akonani mohli být nebezpečný?"

„Rhodan přikývl.

^ A ^

Desátého listopadu roku 2103 se Allan s Rhodanem sešli na téměř neobydlené planetě mezi Zemí a Arkonem. Byli. rádi, že se to obešlo bez pompézních ceremonií. Tady byli prakticky sami mezi arkonskými roboty.

Allan vzdychl a řekl: „Ani netušíš, jak jsem po takové chvilce klidu toužil, Perry. Řeka, kousek louky, žádní lidé! Ochranka mě doma nespustí z očí. Pořád zakopávám o dvořany a jejich stupidní lichotky..."

Zmlkl a zadíval se ke břehu řeky.

„Já na tom nejsem tak špatně," řekl Rhodan a pomyslel na jezero Gošun u Terranie. „Ovšem taky jsem rád, že jsme si k setkání vybrali tohle odlehlé místo."

„Ano takže do práce. Podklady má u sebe můj robot. Cos vymyslel na Akonany? Jak od nich dostat tu flotilu?"

„Popřemýšlel jsem, ale nedošel jsem k žádnému výsledku. Co jim říct? Přece se nemůžeme přiznat, že z nich máme strach?"

„Tak jim podstrčíme Cardifa. Dohoda byla uzavřena za zcela jiných podmínek.“

Atlan kývl na robota, který ho doprovázel v uctivé vzdálenosti. Kovový obr se přiblížil a předal Arkonidanovi složku. Pak se vrátil zpět na původní místo.

„Tohle je soupiska dodaných lodí,“ řekl Atlan a vytáhl několik fólií. „Obsahuje všechna technická data. Další informace získáš přímo ode mne.“

Rhodan vzal do ruky akta a otevřel je. Po deseti minutách pečlivého studia je zavřel. „Můžu si to nechat?“

„Jistě, proč?“

„Protože mě něco napadlo. Vzpomínáš si přece na časový útok Akonanů. Vyřídili počítačového Regenta a málem zahubili celý Arkon, protože přestal fungovat Regent.“

„Ano. A co to má společného s námi?“

„Přemýšlej o tom všem v obráceném gardu, Atlane.“

Atlan otevřel oči. Pootočil se na bok, aby na Rhodana lépe viděl. Oba nejmocnější muži Galaxie leželi totiž na louce a slunili se.

„Nerozumím ti, Perry.“

Rhodan vzdychl.

„Přitom je to tak prosté. Na základě listiny jsem konstatoval, že Jsi Akonanům poslal flotilu lodí, které byly předtím vždy obsazovány roboty. Jinými slovy: poslouchají Regenta Arkonu. Je to tak?“

„Pokud je to v technických datech listiny pak ano.“

„Výborně. Domnívám se, že o tom vědí i Akonané.“

„Jistěže o tom vědí, však také hned začali s přestavbou.“

Rhodan se vyděsil. Napřímil se.

„S přestavbou? Jak to myslíš?“

„Jednoduše. Mají v úmyslu obsadit ty lodě svými vlastní

mi lidmi, takže musejí určité části ovládacích panelů předělat, přeprogramovat a tak podobně. Kromě toho musejí upravit všechno zařízení kvůli pohodlí akonanských posádek. Hlavně tedy musejí demontovat speciální počítačové kapsle programu spojení s Regentem."

„Hm, a kam je dali?"

Atlan zavrtěl hlavou. „Jak to mám vědět? Proč se ptáš? Něco tě napadlo?"

„Ano, napadlo. Před chvilkou jsem konstatoval, že by se nám mohlo podařit rekapitulovat jistou událost docela obráceně. Tenkrát nás ochromili Akonané, nyní je překvapíme my tím, že aktivujeme jejich robotské lodě. Už chápeš, jak jsem . to myslel?"

„Aha...," vzdychl Atlan a posadil se. Pak se usmál. „To není špatný nápad. A nikdo se později nedozví, jak k tomu došlo. Akonané nedokáží ovládat robotské lodě/že? My nebudeme nést přímou vinu, až se jim jejich flotila ztratí... Ovšem na druhou stranu: neměli bychom Akonany podceňovat. Jak chceš vypreparovat jednu celou flotilu na cizí planetě? Budou si ty lodě hlídat. Kromě toho se celou záležitostí musí zabývat specialista a nikoliv teleporteři, jak máš ve zvyku."

„Teleporteři toho tvého odborníka snadno přenesou na místo i do lodí. Však my to zvládneme. Ale musíme jednat rychle, přesně a nenápadně. Akonané si později musejí myslet, že se jim flotila zbláznila sama od sebe. My sami musíme oficiálně dávat najevo, že nám jejich lodě vůbec nevadí. Nesmí dojít k politickým střetům a už vůbec ne k válečnému konfliktu s Akonany."

Domluvili ještě řadu podrobností, pak Vstali a vrátili se ke svým lodím. Každý se chystal odletět domů: Atlan na Arkon a Rhodan na Zemi.

Plán se zrodil. Bylo jen otázkou času, kdy bude realizován. Čas však zatím pracoval pro Akonany.

^^^ '

Na okraji centra Mléčné dráhy plulo modré Slunce Akon, centrum Modré soustavy, mateřského světa Akonanů, ze kterých vzešli pozdější Arkonidané.

Akon měl osmnáct planet, ze kterých pátá nesla jméno Sphinx. Tady se poprvé potkali Akonané s Pozemšťany, tady sídlilo středisko říše, spojené transmitery a ne loděmi. Jeden jediný krok do oblouku materiálního transmiteru přenášel Akonany z planety na planetu.

Modrý energetický ochranný štít nad Sphinxem zmizel. Zničily jej Rhodanovy lodě. Jenom lodě s lineárním pohonem dokázaly proniknout tímto energetickým Štítem, který říši Akonanů chránil po celá tisíciletí. Nyní byla tato izolace zrušena a Země měla stejně jako Arkon svou obchodní základnu na Akonu V. Kontrakt byl zaručen smluvně. /

Rhodanova základna na Sphinxu byla malá. Kosmodrom měl v průměru pět kilometrů. Na jeho okraji stálo několik správních budov a obytný blok stálého zástupce Země na Akonu. Byl jím jistý Stanislaus Jakubovski a nedalo se říct, že je svým postem dvakrát nadšen. Jeho jedinou útěchu představoval fakt, že tu není sám. Měl asistenta, který se jmenoval Axel Wiener.

Oba muži bydleli společně. Směli se pohybovat pouze ve vymezené oblasti základny, jinak neměli přístup a nikdy nesměli opustit kosmodrom. Všechny pokusy o úlevy posádce základny narážely na paličatost Akonanů.

Stanislaus Jakubovski byl civilním úředníkem pozemské

vlády. Měl nárok na penzi, takže když mu přišel rozkaz, že se stěhuje na Akon, nic jiného mu nezbylo.

Pomocí malé hyper vy sil áčky zůstával ve stálém spojení se Zemí a dostával instrukce z Terranie. Téměř denně tu přistávaly obchodní lodě ze Země a jejích koloniálních planet. Přivážely zboží na výměnu pro Akonany, poštu a potraviny pro Jakubovského a Wienera.

Wiener odstoupil od okna. Nebyl nijak vysoký a nosil vousy ve stylu galaktických obchodníků.

„Poslali nám filmy, šéfe. Filmy s holkama ze Země! A my tady trčíme na Akonu!”

Jakubovski byl sice stejného názoru, ale nedal na sobě nic znát a odpověděl: „Aspoň něco že nám posílají. Znamená to, že na nás nezapomněli. Chtějí nám zahnat nudu. Když nebudeme chtít, nepodíváme se na ně.”

„Proč?” divil se Wiener. „To zase ne,” zavrtěl hlavou a znovu prohledával poštovní vak, který dostal toho dne z obchodní lodi. Byly v něm časopisy, knihy, soukromá pošta, filmy, kazety a instrukce. :

Instrukce!

Wiener vytáhl podlouhlý dopis a překvapeně si jej prohlížel. Byl adresován Jakubovskému a neměl odesilatele.

Wiener mu přidržel dopis pod nosem.

„Ani stopa po parfému,” zašklebil se a zamával dopisem ve vzduchu. „Kdopak vám to píše? Vaše nevěsta?”

„Žádnou nemám,” poučil ho Jakubovski a hmátl pro psaní. Otevřel jej a pak nechápavě pročítal řádky. Nevěděl, co si o tom má myslet. Viděl seskupení hlásek, které nedávaly smysl.

„Tak co?” naléhal Wiener, „co se po vás chce? Kdo po vás touží...?”

„Ticho!“ okřikl ho Jakubovski a podal mu dopis. „Pokuste se to přečíst!“

Wiener se o to pokusil, ovšem také marně. Nechápal si prohlížel'psaní. „Někdo si dovolil hloupej žert, pane. Kdo z vašich přátel ví, že tady jste?“ řekl a zadíval se na drahou známku. „Drahej špás, řekl bych.“

Jakubovski mu dopis znovu sebral.

„Tohle musím nahlásit...“

Vtom se ozvalo zabzučení. Kdosi se pokoušel s nimi navázat hyperspojení. Pravděpodobně loď, která se chystala přistát.

„Vyříd'te to,“ řekl Jakubovski a dál studoval dopis. Pak zavrtěl hlavou, schoval jej do kapsy a opustil místnost Vždycky když potřeboval přemýšlet, vyšel si na procházku. Tady na Akonu to sice šlo pouze na kosmodromu, ale Čerstvý. vzduch je čerstvý vzduch, i když je osvěžován modrým sluncem.

Modrým sluncem...?

Jakubovski se po několika stech metrech zastavil a podíval se nahoru. Nebe tu bylo téměř vždycky modré, ale jen málokdy tak zářivě a jasně modré. Nikde ani mráčku.

„Hm...“

Včera nebylo tak modré. Pochopitelně, Že ho napadlo několik věci najednou. Například neobvyklá opatření Akonanů z posledních dní. Akonané umístili kolem kosmodromu strážě. Dříve to nepovažovali za nutné. Tak proč teď tak najednou? . ~ •:•

Pokračoval v procházce. V myšlenkách se vrátil k dopisu. Kdo se opovážil? Který z jeho starých přátel?

Vtom měl pocit, že na něj někdo volá.

Zvolna se otáčel. Naproti u domu stál Wiener a mával na

něj oběma rukama. Vypadal velmi rozrušeně. Škoda, že u sebe nemám vysílačku, pomyslel si Jakubovski.

„Copak je?“ vyhrkl, když dorazil blíž. „Neječte tak, není vám rozumět.“

„Volají z Terranie!“ křičel Wiener. „Centrála!“

„He?“ zalapal po dechu Jakubovski a rozběhl se. „Proč to neřeknete hned!“

Minul Wienera a několika skoky se ocitl u vysílačky. Z obrazovky na něj shlížela tvář Perryho Rhodana. Jakubovski měl náhle černo před očima a měl dojem, že se mu zastavilo srdce, ale zachoval se podle předpisů.

„Tady základna Akon, Stanislaus Jakubovski, pane!“

„Dostal jste můj dopis, Jakubovski?“

„Dopis, pane?“ pátral v paměti šéf základny. „Ne, pane, žádný jsem nedostal.“

Rhodan se chápavě usmál.

„Byl to dopis bez odesílatele. Obávám se, že vám jeho obsah způsobil bolení hlavy. Považoval jsem to za nejlepší způsob jak vám sdělit určité věci. Hypervysílání se dá odposlouchávat. Takže mě poslouchajte, Jakubovski...“

„Pane, ten dopis jsem dostal před půl hodinou!“

„Výborné,“ odpověděl Rhodan. „Přečtěte si ho a za tři dny mi odpovězte. Buďte opatrný, odpovězte mi stejným způsobem, jakým je dopis napsán. Pošlete to jako obyčejný dopis. Ohlásí se vám obchodní kapitán Samuel Graybound a bude šet vás vyptávat na poštu pro Zemi. Dáte mu ten dopis.“, „Pane!“ zvolal Jakubovski. „Jak... ho mám číst? Určitě je zašifrován!“

Rhodan se usmál.

„Docela jednoduše. Rozšifrujte ho podle kódu dvacet A. Takže za tři dny! Spoléhám na vás!“^L

Obrazovka zhasla.

Jakubovski byl opět sám, ale jen na dvě vteřiny, protože vstoupil Wiener. „Něco nového, pane? Vystřídají nás?“

Jakubovski zavrtěl hlavou, vstal a pomalu vytáhl zmíněný dopis z kapsy. Zahleděl se na něj a použil zmíněný kód. Pak se pustil do dešifrování.

Dopis zněl takto:

„Pro Stanislause Jakubovského!

Potřebuji odpověď na následující dotazy:

1. Kde mají Akonané tisíc lodí, které dostali z Arkonu? Jaké práce na nich provádějí? Kdo a jak je hlídá?

2. Změnilo se chování Akonanů vůči Pozemšťanům během uplynulých tří týdnů?

3. Jaká nápadná opatření byla učiněna, aby se Pozemšťanům zabránilo v opuštění základny?

4. Co dalšího vám bylo ještě nápadné?

5. Můžete u sebe ubytovat deset osob, aniž byste museli stavebně upravit objekty?

Dále: Stejnou poštou byl dodán jeden arkonidský bojový oblek. Je v bedně s nápisem: konzervy. Je nutno učinit vše pro zodpovězení výše uvedených otázek. Podepsán Rhodan.“

^^^

Wiener vrátil dopis a tázavě se zahleděl na Jakubovského.

„Divnej úkol... Jsme zástupci obchodní mise, nebo agenti tajných služeb Sluneční říše? Jestli nás Akonani dostanou, zakrutí nám krkem.“

„To zrovna ne!“ domníval se Jakubovski. „Ale bylo by to nepříjemné. Rhodan nám poslal bojový oblek. Pokud se nepletu, dokáže člověka zneviditelnit. Jeden z nás se teď klid

ně a bez obav může odebrat do zakázaného území a pokusit se najít odpovědi na jeho otázky. Vy se k tomu hodíte moc dobře, Wiener. Jste rozeným špiónem, řekl bych..." ,

„Díky!" opáčil Wiener. „Akonany nemám rád a ani netoužím po tom, aby mě polapili. I když budu neviditelný, nebudu se cítit bezpečně. U nich je možný všechno."

Jakubovski vzdychl.

„Tak dobrá, půjdu tedy já."

Arkonidské bojové obleky umožňovaly pomocí deflektoru neviditelnost, pomocí antigravu létání a energetický agregát dokázal jeho majitele obklopit ochranným štítem. Jakubovski si přečetl návod a pak s velkým nadšením poprvé vyzkoušel deflektor.

„Tažy jsem! Je to perfektní! Akonané mě nedostanou!" jásal v návalu euforie.

„Pane, vezměte si s sebou nějakou zbraň!" naléhal na něj Wiener.

„Nač? I kdyby mě odhalili, musím se vyhýbat násilí. Kromě toho nedám se chytit. Takže uvidíme se později!"

^^^

Zkouška na sebe nedala dlouho čekat.

Akonané vztyčili kolem kosmodromu v odstupu padesáti metrů sloupy vysoké čtyři metry a spojili je drátem. Tento drát visel uprostřed sloupů a trochu se prověsoval. Na těchto místech visel ve výšce asi dvou a půl metru.

Když Jakubovski dorazil ke zdánlivě neškodnému plotu, zaraženě se zastavil. O pět set metrů dál vlevo stál Akonan, ale nevypadal příliš ostražitě. Přitom by měl být ostražitý, aby mu 2 hlídané oblasti nikdo neunikl.

Akonané jsou velice inteligentní a určitě Pozemšťany nepodceňují, pomyslel si Jakubovski a nehnul se z místa.

Ten drát je léčka, říkal si.

Nehnul se z místa a přemýšlel. Proč byl ten drát tak vysoko, že se pod ním dalo projít? Vlastní nebezpečí, to znamená nějaká ta zábrana, muselo číhat pod ním a nikoliv nad ním.

Čistě náhodou se znovu zahleděl k nebi a sledoval jeho intenzivní modrou barvu. Když pak sklonil hlavu, všiml si, že pod drátem je barva nebe poněkud jiná, bledší a trochu rozmazaná. Jako nějaká záclona.

Pochopil.

Drát vysílal paprsky, ale jenom dolů. Vytvářel pole, které obklopovalo kosmodrom jako val. Jakubovski v duchu zaklel. Byla to zákeřná past. Kdyby nyní šel dál a narazil do té jejich pravděpodobně energetické stěny, možná by ho kontakt stál život.

Než se rozhodl přes val přeskočit, chtěl si jej vyzkoušet. Rozhlédl se, vzal do ruky kámen, ale pak si všiml brouka, který připomínal chrousta. Zvedl ho místo kamene a hodil ho proti neviditelné stěně.

Čekal že se zableskne nebo se ozve nějaký nepříjemný zvuk, ale nic z toho se nestalo. Brouk roztáhl křídla, nabral kurz a jednoduše zmizel.

Jakubovski přemýšlel. Tohle tedy nebyl energetický štít, ale něco jako zjednodušený materiální transmitter. Každý předmět, který jím prošel, zmizel a materializoval někde jinde. Možná jen pár desítek metrů odtud, ale možná také stovky kilometrů daleko.

Vtom ale cosi za ním zabzučelo. Otočil se a spatřil stejného brouka. Brouk ho minul, a znovu proletěl stěnou a zmizel.

Jakubovski se bezděčně ohlédl a znovu spatřil téhož brouka. Došlo mu, že Akonané nepřemísťovali uprchlíky z okruhu někam do tajných prostor, ale že je jednoduše vraceli o pár desítek metru zpět. Neškodné a velice účinné opatření. Brouk mezitím nabral výšku, vzletl nad drát a už nezmizel. Jakubovski se proto rázně odrazil a zvolna vystoupal do výšky dvaceti metrů. Pak přelétl drát, minul nic netušícího strážného a letěl nízko nad zemí dál.

• ^ ^ • ^

Letěl zhruba půl hodiny, když se na obzoru objevily obrysy města. Ale to ho příliš nezajímalo, protože zároveň se nalevo objevil kosmodrom Akonanů. Dřív býval naprosto nepoužívaný. Akonanům stačily transistory. Nyní tu stálo tisíc lodí.

Jakubovski je viděl proti jasnému obzoru a začínal si uvědomovat, jaké nebezpečí by Akonané mohli znamenat, kdyby se znovu naučili létat na křižnících.

Zpomalil a vystoupal o něco výše. Nebezpečí náhodného objevení bylo malé, protože Akonané se jistě spoléhali na transiterovou zábranu.

Jakubovski dvakrát obletěl celý kosmodrom'a pak se rozhodl přistát na pólu jednoho z lehkých křižníků, který stál v centru a se svými sto metry nijak nevyčníval.

Už při přiblížení mu byla nápadná horečná činnost, se kterou se pracovalo u lodí. Celá armáda techniků nakládala do útrob lodí zařízení a stroje.

První z Rhodanových otázek byla zodpovězena. Flotila stála ^pořád ještě tam, kde přistála. Nyní byly lodě vybavovány pro organickou posádku a nebyly přitom nijak zvlášť střeženy.

Na druhou otázku mohl Jakubovski odpovědět jasným souhlasem. Ano, Akonané změnili své chování vůči Pozemšťanům. Otřepali se z porážky a získali novou sebejistotu. Kladli požadavky a chovali se podle toho. , • .

I třetí otázka byla zodpovězena. Akonané našli novou metodu, jak zabránit Pozemšťanům v uniku.

Čtvrtá otázka zůstala zatím ještě otevřená, zatímco ,na pátou se dalo říct ano. Deset osob se na základnu vešlo.

Ale co čtvrtá otázka? Co nápadného se dalo ještě hlásit? Jakubovského zatím nic nenapadalo, proto si předsevzal, že následující dva dny stráví pečlivým pozorováním Akonanů.

A chtěl s tím začít hned.

Chtěl se zblízka podívat, co Akonané dělají v lodích. Opatrně se rozhlédl a vklouzl do nejbližšího otevřeného vstupu.

Dostal se do holé chodby. I kajuty tu byly prázdné a nezařízené...

Vtom se blížily kroky.

Jakubovski se zastavil a čekal. Spoza rohu vyšli dva Akonané. Nesli podlouhlou bednu. Jen o vlásek minuli Jakubovského, který se neměl kam schovat. Oddechl si, když ho minuli.

Bednu strčili do jedné z kajut a začali ji otevírat. Obsahovala plastické součásti, ze kterých se dala složit postel.

Jakubovski sebral všecku odvahu a pronikal dál do útrob lodi. Zjistil, že ve velínu ještě zůstaly palubní ovladače pro potřebu robotů. Pouze byly schovány za plastická pouzdra. Lodě tak mohly být znovu kdykoliv přeměněny na robotské.

Jakubovski nebyl technik, tudíž se s těmito pozorováními musel spokojit.

Tři Akonané kontrolovali stav lodě. Domlouvali se interkomem s kolegy ve strojovně. Jakubovski jím dobře rozuměl,

protože se jejich řeč velmi podobala arkonidštině. Technici se bavili o tom, že všechny robotské ovladače byly deaktivovány a mikrokapsle s programy byly uloženy ve skladu, odkud mohly být kdykoliv podle potřeby vyzvednuty..

Jakubovski si říkal, že už toho ví dost. Sebevědomí mu stoupalo. Míjel techniky z bezprostřední blízkosti a oni si ho nevšimli.

Nehoda se stala teprve když se vrátil na obchodní základnu. Přistál dvacet metrů od strážného měkce v trávě. Strážný se díval přímo na něj.

Jakubovski si říkal, že to je nesmysl, protože ho přece nemůže vidět, ale strážný pozvedl zbraň a namířil na něj. To bylo velmi nepříjemné. Jakubovski měl pocit, že mu ten muž hledí přímo do očí. Ze by mu docházela energie a deflektor přestával fungovat? Podíval se dolů, ale neviděl se.

Téměř instinktivně sáhl na spínač a vypnul deflektor.

„Vím kde jsi, i když se učiníš neviditelným," řekl Akonan nejistým hlasem. „Zůstaň, kde jsi. Jakmile se jedno jediné stéblo vztyčí, budu střílet."

Jakubovski si uvědomil, že strážného podcenil. Tento muž si totiž všiml stop v trávě.

Jakubovski rychle zapnul antigrav a vznesl se do výšky. Zároveň znovu zapnul deflektor a změnil směr. Strážný vystřelil nazdařbůh do nebe. Jakubovski přeletěl přes zábranu a přistál před obytným domem. Teprve když vstoupil, vypnut všechny, agregáty a stal se opět viditelným. Wiener vysel z velínu.

„Vy už jste zpátky, šéfe? Právě se ozvaly dvě lodě. Ještě dnes před západem slunce dorazí. Už jsem dal Akonanům vědět. Povolili jejich přistání."

Jakubovski si svlékl oblek a pečlivě jej uložil do krabice.

„Dvě lodě? Jaké zboží?" ,
„Jako obvykle. Technické vybavení a zemědělské stroje. Akonané slíbili zpětnej náklad. Pokud si smím dovolit poznámku, pane, pak mi to připadá, jako by ty naše výměnný obchody byly jenom čirá zdvořilost."

Jakubovski přikývl.

„Asi máte pravdu, Wienere."

^ ^ ^

ODIN byl bojový křižník o průměru pěti set metrů. Disponoval hyperpohonem, nemohl tedy letět nadsvětelnou rychlostí, byl odkázán na hyperskoky. Velitele lodi majora Scotta málem trefil šlak, když mu bylo ohlášeno, Že si Administrátor osobně přeje navštívit loď. Pak už všechno proběhlo velice rychle.

Pět mutantů a několik důstojníků Sluneční rozvědky přišlo na palubu společně s Rhodanem. Následovalo několik beden s vybavením. Teprve při odletu ze Sluneční soustavy Rhodan majoru Scottovi vysvětlil, jaká je čeká mise.

Transice bylo dosaženo, pak ODIN zahájil svou dlouhou cestu. Za čtyřiaadvacet hodin měl být v Modré soustavě.

V Rhodanově kajutě se konala poslední porada před akcí. I Gucky byl přítomen. Seděl ve velkém křesle a špicoval uši, přestože to díky svým telepatickým schopnostem neměl zapotřebí. Vedle něj seděl John Marshall, šéf jednotky mutantů. Kromě Wuria Senga tam byli ještě i teleporteři Ras Čubaj a Tako Kakuta. Kromě toho poručík Groeder z rozvědky a kybernetik poručík Jenner.

„Vy víte, oč tady jde," uzavřel debatu Rhodan a poklepal si na kapsu, „Zpráva našeho zástupce Jakubovského jedno

značně prokazuje, že kontrolní robotské ovladače nebyly vymontovány z lodí. Takže by nemělo být těžké zapojit kapsle. Vy se na své dva muže můžete spolehnout, poručíku Jennere?"

„Absolutně," potvrdil mladý tmavovlasý důstojník. „Byli jsme společně vyškoleni v Terranií a prodělali jsme dodatečné hypnoškolení."

„Dobrá," odpověděl Rhodan. „Zítra tedy přistaneme na Akonu a dva dny počkáme. Pak se pustíme do díla."

„Bully se asi zlobí, že neleť s náma," poznamenal Cucky. „Můžu se teď trochu prospat, nebo ještě něco máme?"

Rhodan se rozhlédl.

„Nějaké otázky? Ne? Dobrá, takže to bychom měli. Výsledek nezávisí jenom na umění specialistů a teleporterů, ale, také na dávce štěstí, která nám musí být doprána."

Když Rhodan posléze osaměl, odstínil své myšlenky a vytáhl z kapsy dopis od Jakubovského. Všiml si v něm určité drobnosti, ale nyní bylo ještě příliš brzy, aby si kvůli tomu lámal hlavu.

^^^

ODIN se vynořil z hyperprostoru a nepoužil přitom tlumič vlastních frekvencí, takže způsobil otřes prostoru. Rhodan chtěl, aby Akonané o jejich příletu věděli a aby pro ně přílet ODINU neznamenal žádné překvapení. Zato na něj jedno čekalo.

Jakmile se loď vynořila z poslední transice a blížila se k Modré soustavě, vše proběhlo podle očekávání. Namodralý energetický štít chyběl. Po celá tisíciletí chránil tuto soustavu, ale teď už tu nebyl, protože si Akonané vykoledovali jeho zničení.

Rhodan stál před panoramatickými obrazovkami a pozorně sledoval přibližující se planety, když se do středu posunula Sphinx. Bezděčně to s ním trhlo. Měl dojem, že atmosféra této planety vyzařuje namodralé světlo. Připomínalo mu energetický štít, který ještě nedávno obklopoval celou soustavu... Akonané tedy využili čas a tajně si vytvořili novou defenzivní zbraň. . • ' . • ' .

Rhodan se otočil k veliteli.

„Přejděte na oběžnou dráhu, majore. Musíte se pokusit navázat spojení s Akonany a zeptat se jich, co má ten nesmysl znamenat. Už musejí vědět, že se k nim blíží loď.“ .

„Loď, pane. Je to Akonan...“, hlásili od zaměřovačů.

Téměř zároveň se v interkomu ozval spojař: „Vysílání, pane! Jsme vyzváni, abychom se identifikovali. Co mám odpovědět?“ , .

Rhodan se několika kroky octl vedle spojaře a zahleděl se do tváře akonanského důstojníka,

„Tady loď Pozemšťanů ODIN,“ řekl Rhodan a podíval se do Akonanových studených očí. „Žádáme o povolení přistát.“

„Náklad?“

Rhodan se měkce usmál.

„Administrátor Sluneční soustavy, moje maličkost.“

Zdálo se, že se Akonanovi zachvěly rty, ale mohl to být klam. Hlas se mu však nezměnil, když řekl: „Přistání povoleno. Váš kosmodrom je volný. Počkejte tam na další instrukce. Konec.“

Obrazovka potemněla dřív, než Rhodan mohl odpovědět. Vteřinku zaváhal, pak pokrčil rameny a vrátil se do velínu. Major Scott na něj tázvavě pohlédl.

„Vaše rozkazy, pane?“

„Přistaneme. Myslím, že nám teď vypnou ten štít. Jejich loď

se vzdaluje. Předpokládám, že velitel nyní prozradí Vládnoucí Radě Akonu, kdo se chystá navštívit jejich svět. Jen ať přemýšlejí, proč přilétám." .

„Ten nový modrý štít je špatným překvapením," namítl poručík Groeder a protáhl se. „Má ale i dobré stránky."

„Ano?" podivil se Rhodan.

„Ano, pane, zcela jisté. Akonané si totiž budou docela určitě myslet, že jsme přiletěli kvůli štítů a budou se podle toho chovat. Necháme je v tom."

Rhodan přikývl a usmál se.

„To není hloupé, poručíku," řekl a obrátil se na majora Scotta. „Zahajte přistávací manévry, majore. Jděte níž a počkejte, až modrý štít zhasne. Potom hned přistaňte." Pak se znovu otočil ke Groederovi: „Pojďte se mnou, poručíku. Akonané na tom nejsou lip než Arkonidané. Kladou důraz na tradice. Rádi hrají divadlo. Uděláme jim tu radost a na jejich hru přistoupíme."

^^^

Stalo se, jak Rhodan řekl. Modrý štít zhasl a ODIN měkce dosedl na kosmodrom Pozemšťanů. Stanislaus Jakubovski přispěchal na kluzáku, aby přijal hosty.

Během prvních rozhovorů se ukázalo, že se energetický Štít nad Sphinx klenul teprve den.

Axel Wiener se postaral o ubytování hostů, protože ODIN měl zase brzy odstartovat, aby počkal v blízkosti soustavy.

Sotva se ubytovali, bez jakéhokoliv předchozího upozornění u nich přistál větší kluzák Akonanů, otevřel se a na kosmodrom vyšli tři důstojníci. Ignorovali ODIN a zamířili ke správné budově.

Rhodan jim vyšel v ústrety. Po pár krocích se zastavil a čekal, až se delegace přiblíží.

„Mluvíme s Administrátorem Země?“

Rhodan se na důstojníky chvíli díval a pak řekl: „Když tak s Administrátorem Sluneční soustavy Přinesli jste nějakou zprávu?“

„Vládnoucí Rada Akonu vás prosí, abyste šel s námi. Bylo připraveno oficiální přijetí. Rada se domnívá, že jste přiletěl z určitého důvodu, a bude vám k dispozici přes prostředníka.“

Rhodan přikývl.

„Okamžik počkejte. Hned za vámi přijdu.“

Nechal důstojníky stát a vrátil se do budovy.

„Vy tam chcete jít?“ nedůvěřivě se, ptal Groeder. „Docela sám a bez ochrany?“

„Bez starosti,“ usmíval se Rhodan. „Nic se mi nestane. Akonané jsou možná arogantní, ale hloupí nejsou. Zkušenost je naučila. Určitě budou chtít vědět, co si myslím o jejich štítu. Nedělejte si starosti, poručíku. Za pár hodin jsem zpátky.“

Gucky přicupital k Rhodanovi. „Mohl bych jít s tebou, Perry? Mě si nikdo všímat nebude...“

„Naopak,“ odporoval Rhodan. „Budou tě hlídat víc než ostatní. Zůstaneš tady a budeš se mnou v neustálém telepatickém spojení. Kdyby se stalo něco nečekaného, zakročíš.“

„Na to se spolehni!“ sliboval Gucky.

> ^ ^

Rhodan byl rád, když skončily všechny ty zbytečné ceremonie při jeho přijetí a když se mohl o samotě posadit v jedné ze soukromých komnat paláce s Auris z Las Toóru. Prohlížel si tuto mimořádně krásnou ženu se zalíbením.

„Nejste jenom šarmantní, ale také velmi moudrá. Čípak to byl nápad s novým ochranným štítem? Váš?”

Usmála se. Tihle dva se měli docela rádi. Každý sice náležel k jiné civilizaci, ale přesto k sobě dokázali najít cestu a pochopení. ,

„Přikázala to Vládnoucí Rada," vysvětlovala. „Štít je prostě tady a kdykoliv se k nám přiblíží loď Pozemšťanů, je vypínán."

„Vsak já si s ním nelámu hlavu," přiznal Rhodan a podíval se oknem ven. Už se stmívalo. Gucky a Sengu už asi byli na cestě. „Vsak jsem taky nepřiletěl kvůli němu, jak jistě tušíte."

„V Radě vznikly o důvodech vašeho přiletu spory," uhnula dívka.

Rhodan se předklonil a podíval se jí do očí. Tvářila se klidně a přátelsky. Nebyla lehkým protivníkem.

„Přišel jsem, abych Akonanům vysvětlil události, které se během uplynulých měsíců odehrály v Galaxii." Pak v krátkosti informoval Auris o Thomasův Cardifovi a o tom, jak násilím zabral všechny Rhodanovy pozice a všude vyvolal jen zmatek a zlobu. „Byl jsem vysvobozen a zavedl jsem původní pořádky. Věřte, že to byla těžká práce, ale pokud Akon ukáže pochopení, mohli bychom to všechno považovat za vyřízenou věc."

Auris se usmála.

„Díky za vysvětlení, Administrátore. Zmatky v Galaxii nám přinesly užitek. Nyní máme svou vlastní flotilu. Takže vám vlastně můžeme být vděční."

„To nic," pousmál se Rhodan a pak už o flotile Akonanů neztratil ani slovo a otevřel jiné téma: „Naše obchodní styky se, rozvíjejí uspokojivě, Auris z Las Toóru. Mohli bychom si

promluvit o rozšíření sféry naší základny? Taky se mi nelíbí, jakým způsobem nás izolujete. Copak se bojíte špiónů?"

Nenucené se usmála.

„O zvětšení základny si můžete promluvit s Vládnoucí" Radou, ale ochranná opatření zůstanou. Nejde o špióny, ale o to," aby si Pozemšťané uvědomili, že Akon není jejich kolonií, nýbrž že jde o samostatnou hvězdnou říši. To je čistě psychologické opatření, nic víc."

„Aha, děkuji za vysvětlení," kývl Rhodan a posměšně se pousmál.

Pak mluvili ještě o řadě dalších problémů a dohodli Aurisinu návštěvu následujícího dne na obchodní základně Pozemšťanů. K Rhodanovu překvapení nepadlo ani slovo o tajuplném neviditelném muži, na kterého narazila akonská hlídka.

Loučení bylo srdečné. Rhodan cítil ke své hostitelce sympatie. Jen silou vůle se přinutil pustit její dlaň. Sice stála na druhé straně barikády, ale to na vzájemných sympatiích, probuzených od první chvíle už před časem, když se poprvé setkali, nic neměnilo.

Před palácem stál kluzák, který ho měl odvézt na kosmodrom Pozemšťanů. Čestné strážce salutovaly.

„Uvidíme se, zítra, Perry Rhodane. Dorazím kolem poledne."

„Budeme na vás Čekat, madam," odvětil Rhodan a vstoupil do Člunu. Zamával a vstup se za ním zavřel.

^ ^ ^

Noc uplynula v klidu a bez mimořádných událostí. Gucky se Senguem se kolem půlnoci vrátili a informovali Rhodana. Ni

kdo si jich venku nevšiml a nepodezíral je. Bez problémů mohli zkontrolovat velíny některých lodí akonské flotily a ujistit se, že robotské ovladače skutečně ještě zůstaly na palubách.

Kolem poledne přiletěla Auris z Las Toóru. Doprovázeli ji dva starší Akonané.

Nenucené pak usedli na verandu obytného domu a vyhřívali se v teplých slunečních paprscích. Modrý energetický štít nebyl zapnut, což Rhodana přimělo se zeptat, jestli je aktivován pouze nepravidelně.

¹ „Stačí nám, že víme, že ho můžeme kdykoliv zapnout," usmála se Auris. „Tento energetický štít by neměl na naše vzájemné vztahy vrhat stín, Perry Rhodane."

„To také nedělá, Auris. I mezi přáteli je obvyklé zamykat dveře. Smím se zeptat, co Vládnoucí Rada vzkazuje na mé přání rozšířit obchodní základnu?" , Auris ukázala na svůj doprovod: „Mám s sebou experty. Můžete s nimi jednat. Ovšem musím poukázat na fakt, že transmitterová zábrana zůstane aktivována. Jenom ji posuneme dál."

„Proti tomu nic nemám. Je to dobré i kvůli případným pašerákům nebo zlodějům..."

Rozhovor se pak točil kolem plánovaného rozšíření a skončil smlouvou, kterou všichni přítomní podepsali. Rhodan z toho však neměl dobrý pocit. Přemýšlel, jestli to vlastně není zrada, když chce Akonanům sebrat flotilu. Mel špatné svědomí, když se s Auris loučil. Oba experti už nasedli. Auris ještě zůstala venku. Podávala mu ruku.

„Naše vztahy," řekla rozechvělým hlasem „by se měly do budoucna upevňovat a zlepšovat. Někdy mám pocit, že naše národy mají k sobě blíž než k Arkonidanům."

„Imperátor Arkonu je můj přítel. To zavazuje," odpověděl Rhodan, i když si byl plně vědom narážky, kterou mu Auris tímto sdělovala. „Obecně řečeno vám dávám za pravdu. Akonané jsou aktivnější a psychicky zdravější než Arkonidané. Akonané navíc nikdy netoužili po utvoření velké koloniální říše. To vám přičítám k dobru. Touha po moci není znakem vznešených ideálů."

Teprve nyní Auris pustila jeho dlaň.

„Vidím, že u mé osoby rozlišujete mezi vyslankyní Akonu a soukromou osobou... ženou," poznamenala statečně.

Rhodan neuhnul jejímu tázavému pohledu a odpověděl: „Osobní přátelství mezi zástupci cizích národů zlepšují vztahy, Auris. Bez Allana by mi byl Arkon naprosto lhostejný, věřte mi."

„Díky, Perry Rhodane. Uvidíme se zítra." • i '.

Obrátila se a nastoupila do kluzáku. Ještě jednou Rhodanovi zamávala, pak zavřela vstup.

Rhodan bojoval s návaly silných pocitů. Co však měly dělat city tam, kde šlo o existenci lidstva? Už jednou zapříčinil velké nepříjemnosti a vyvolal hrozbu tím, že se zamiloval do ženy cizího druhu. Ze by se to mělo opakovat?

^^^

Teprve o dva dny později přistála toužebně očekávaná nákladní loď. Její velitel požádal o povolení k přistání a dostal je. O zásilce speciálních mikroskopů, které měl na palubě, však akonským úřadům nic neprozradil.

K Jakubovského překvapení lodi velel Samuel Graybound, tloušťík, který mu přivezl první dopis od Rhodana. Grayboundovi bylo padesát tři let, byl menší postavy, ale měl mohut-

ne břicho. Když kráčet přes kosmodrom, sedělo mu na rameni něco, co se při bližším ohledání proměnilo v papouška. . Gucky zíral nejdříve na papouška, pak na Graybounda.

„Muselo to bejt?“ tiše se zeptal vedle stojícího Rhodana. „Zrovna tendle starej pašerák s mluvícím ptákem?“

„Lepšího nemáme,“ stejně tiše opáčil Rhodan. „Nezapomínej, že nám Graybound zachránil život, když jsme ztroskotali na protoplazmické planetě. Možná je podivín, ale taky poctivec. A hlavně to je důležité, Cucky.“

Myšob zmlkl, ale pozorně sledoval papouška Torera, protože věděl, že když si nedá pozor, pták ho brzy klovne,

Graybound se rozzářil, když spatřil Rhodana. Vysloveně civilním způsobem zvedl ruku ke štítku čepice.

„Přivez jsem náklad podle rozkazu, pane,“ zachrčel a povzbudivě pohlédl na Guckyho. „Mám ho začít vykládat?“

Rhodan mu stiskl ruku. „Díky, Graybounde. Netušíte, jak netrpělivě jsme na vás čekali.“

„Na mě nebo na náklad?“ zamrkal Graybound. Pak se podíval na Guckyho: „Jak se vede, prcku? Dlouho jsme ,se neviděli.“

„Rád tě vidím,“ zapištěl myšob a zašilhal na Torera. Očividně z něj měl respekt. „Co tvůj pták?“

„Torero?“ zachechtal se tloušťík. „Je čím dál chytřejší. Včera chtěl korigovat kurz my lodi. Schválně jsem si to zkontroloval a nebudeš mi věřit měl pravdu!“

Rhodan se zahleděl do modrého nebe, jako by ani neměl nic jiného na práci. Kdosi se zasmál. Cucky zalapal po dechu, když si v Grayboundových myšlenkách přečetl pravdu.

„Vtipálku!“ zaprotestoval pištivě a ukázal kapitánovi záda.

O půl hodiny později byly z lodi LIZARD vykládány bedny se zbožím. Dorazily první transportéry Akonanů, Jednom

„Odpusťte, pane," omlouval se Graybound „Torero normálně poslouchá a nezlobí.. I Nevím, co to do něj vjelo..."

Rhodan neodpovídal. Všiml si nějakého pohybu nahoře ha ploché střeše. Ustoupil o pár kroků a spatřil papouška, jak si hraje s kapslí. V tu chvíli vyšel z budovy Cucky.

„Co se děje?" zeptal se téměř znuděně.

Rhodan nespouštěl Torera z očí.

„Neklad' zbytečné otázky. Tam nahoře na střeše sedí papoušek, Gucky. Přines ho!"

. „Přinýst? Já ho mám fakticky přinýst?"

„Jisté¹ Ale opatrně, ať ti neuletí. Pokud však nechá ten ukradený mikrospínač na střeše, ať si pak letí třeba k Mléčné dráze."

Gucky kývl, soustředil se a skočil.

V mžiku se octl na střeše a chytil vriskajícího ptáka do obou pacek. „Já ti ukážu, krást vejce z cizího hnízda," vyhrožoval myšob a pohlédl dolů, kde už na něj netrpělivě čekali ostatní. „Mám mu zakroutit krkem, Perry?" zeptal se a vítězoslavně zvedl mikrospínač.

Rhodan se usmál a zavrtěl hlavou. Věděl, že Torero znamená pro Graybounda totéž, co Gucky pro něj.

^ ^ ^

Tři teleportéři a jejich odborný doprovod se připravovali do akce. Sengu jim ještě jednou přesně vysvětlil, v jaké formaci lodě stojí. Víc nebylo nutné, protože technici přesně věděli, co mají udělat. Každý nesl ve vaku padesát mikrospínačů. Doufali, že je všechny za tuhle noc nainstalují.

„Gucky, ty se s poručíkem Jennerem postaráš o těžké bojové křižníky imperiální třídy. Pak budou následovat ostat

ní. Kakuta a Čubaj mají na starost těžké křižníky. Za dvě nebo tři noci musíme být hotovi. Přeji vám všem hodně štěstí."

První skok proběhl společně. Aby nenarazili do transmitterové zábrany, prvním cílem byl horský hřeben, na který bylo vidět z kosmodromu, a odtud pak zase mohli pohodlně sledovat kosmodrom Akonanů. .

„To byl fofr," poznamenal Dr. Ranault, pro kterého tohle, představovalo jeho první teleportaci v životě. Obdivně vzhlížel k Tako Kakutovi. „Hodně jsem toho slyšel, ale nikdy jsem nevěřil, že to je promiňte tak lehká věc."

Japonec se pousmál.

„Vypadá to tak."

„Od tyhle chvíle jednáme každý zvlášť," rozhodl Gucky. „Každej skočí se svým partnerem a při návratu nejdřív zase tady na ten kopec. Mohlo by bejt nepříjemný octnout se/v transmitterovým poli."

„Jasně," přikývl Ras Čubaj, vzal Dr. Sorovského za páži, povzbudivě se zašklebil a zmizel. Za ním pak následovali ostatní a vrcholek hory byl zas® opuštěný jako předtím.

• ^ ^ ^

Obrovské prostranství bylo nepřehlednější než čekali. Stráže však naštěstí obcházely po okrajích kosmodromu. Byly ve spojení s bojovými roboty, kteří měli za úkol střilet na každou přibližující se neohlášenou vesmírnou loď. Strážní tvořili tak hustý řetěz, že pro obyčejného chodce bylo vyloučeno jím nenápadně projít.

Pro teleportery však nic neznamenal.

Gucky materializoval s Jennerem ve výšce jednoho a půl kilometru na pólu bojového křižníku imperiální třídy.

Jenner hmatal po vaku s mikrospínači. „Jak se dostaneme do lodi?" Cucky se zkoumavě rozhlížel.

„Začátek je vždycky těžký. Později prostě teleportujeme z velínu do velínu, ale musím se orientovat. Drž se těsně za ^ mnou, Jennere. Kdyby něco, chyt' se mě, abys navázal tělesnej kontakt. Jasný?" . Jenner přikývl.

Nenašli žádný otevřený vstup, tudíž museli do lodí teleportovat. Uvnitř nikoho nepotkali. V lodích Akonané žádné hlídky nenechali. Gucky i Jenner nerušené dorazili do velínu a specialista se hned pustil do práce.

Aktivační sektory byly dobře známými konstrukcemi. Usazení kapsle bylo v podstatě jednoduché, ale člověk k tomu musel nutně vědět kam a jak. Kromě toho bylo důležité, aby zařízení zůstalo aktivní, ale přitom vypadalo jako vypnuté.

Jenner ustoupil o krok.

„Hotovo, Gucky. Kapsle sedí!"

Myšob si spokojeně zabručel.

„Doufejme, že se ostatním bude dařit stejně."

„Neztrácejme čas. Rychle dál!"

Kolem druhé hodiny ranní Gucky s Jennerem vypreparovali dvacet bojových lodí a třicet dalších jednotek. Vrátili se na základnu a zjistili, že Kakuta s Dr. Ranaultem si už byli pro další várku. Japonec byl přesvědčen, že do východu slunce udělají stovku lodí.

Jenner si znovu naplnil vak a když chtěli s Guckym skočit, narazili na Rase Čubaje s Dr. Soborovským. Zdálo se, že všechno běží jako po másle. Tři dny a tři noci se nic mimořádného nestalo. Čtvrtou noc se odehrála fatální příhoda.

Byl to namáhavý den.

Perry Rhodan dostal svolení, že smí opustit Akon na palubě nákladní lodi. Neudával cíl, ale oznámil, že se ještě téže nocí chce vrátit. Nikdo mu nekladl otázky a tak mohl na okraji sluneční soustavy v klidu nastoupit na palubu ODINU a navázat hyperspojení s Allanem.

Major Scott měl radost, že Rhodana opět vidí. Krátce se ohlásil.,,Kontakt s Reginaldem Bullem je neustále udržován. Stojí se svou flotilou deset světelných let odtud a čeká na rozkazy, pane."

„Výborně," pochlvil ho Rhodan. „Ví o akci?"

„Stačí mu odvysílat domluvený signál, pane."

Rhodan přikývl a odebral se pak do spojové centrály, kde už na něj z velkého monitoru shlížela Allanova tvář.

„Víš co se stalo, Allane?"

„Vím všechno, Perry."

„Naše stanice na Akonu je připravena. Zatím šlo všechno dobře, ale jakmile odešlu heslo, víš co udělat. Pokud k ničemu nedorazí, spojím se s tebou znovu z ODINU. Zatím mi drž palce."

Mluvili patnáct minut o opatřeních, která si dohodli, pak přerušili spojení. Rhodan si byl jist, že Akonané nic nezachytili a neodposlechli, protože jednoduše neměli ve vesmíru prakticky žádné lodě. A na povrchu Akonu z toho nemohli nic zaslechnout.

Major Scott počkal ještě pět hodin, než odvezl Rhodana na obchodní základnu. I on dostal své speciální instrukce a vrátil se do vesmíru, aby čekal. Přesně věděl, co by měl udělat, kdyby se přerušilo spojení mezi ním a Rhodanem.

A to by se stalo v případě, že by Akonané znovu zapnuli svůj modrý energetický štít, který nepropouštěl ani hmotu ani radiové signály.

Gucky, Ras Čubaj, Jenner a Dr. Sorovski se už dávno vrátili do obytné budovy na základně. Jenom Tako Kakuta a Dr. Sorovski byli ještě v akci.

A když se kolem půlnoci Kakuta vrátil a materializoval uprostřed netrpělivě diskutujícího, hloučku, bylo všechno jasné:

Něco prostě nevyšlo! Japonský teleporter rychle podával hlášení.

^ ^,^

Vzali si dvacet kapslí.

Ranault dobře znal svou práci. I se zavřenýma očima by pro něj nebylo nijak těžké instalovat ty mikropínače. To ho tudíž neznervózňovalo. Spis mu připadalo divné, že už instalovali tři stovky kapslí a nic se přitom nestalo.

Akce probíhala na jeho gusto až příliš hladce.

Třesoucími se prsty vsadil poslední kapsli, ale vyklouzla mu a spadla na podlahu.

Kakuta přiskočil, ale už Ji nechytil.

„Rozbila se?“ zeptal se.

Ranault pokrčil rameny.

„To nedokážu s určitostí říct.“ Sklonil se a prohlížel si kapsli. „Navenek nic nevidím. Musíme to zkusit.“ Vtom se usmál. „Nic jste neslyšel, Tako?“ • " ';

Japonec poodstoupil o pár kroků a přitiskl pravé ucho k zavřeným dveřím. Opravdu se mu zdálo, že slyší nějaké Škrábavé zvuky. Ale nešlo je identifikovat.

„Někdo je na lodi, Ranaulte. Mizíme!"

„Ne dřív, dokud nenainstaluji ten spínač, " odpovědět technik a otevřel sektor. .

Kakuta zůstal stát u dveří. Pozoroval těžký generátor a ostatní přístroje. ' : „ , . . .

Zvuk se najednou ozval přímo za jeho zády. Pak se rozletěly dveře a dovnitř se vřítily dva Akonané v uniformách policie.

„Tady to musí bejt," řekl jeden z nich a ukázal před sebe. Neviděl Kakutu, který před ním teleportoval na chodbu. Ale už s sebou nestačil vzít Ranaulta. Možná, že se technik stačil někam schovat. ' ' . . .

„Jo, poplach přišel tady vocaď," potvrdil druhý policista a bezradně sledoval změť nejrůznějších zařízení, se kterými si nevěděl rady. „Je to Číslo tři sta deset?"

: Ranault se bezděčně příkrčil, když se dveře otevřely. V^ruce svíral mikropsínač. Už neměl čas Jej zabudovat. Akativační sektor počítače byl otevřený. Jestli si toho Akonané všimnou... ;

Ale naštěstí to nebyli technici. Měli pouze úkol starat se o to, aby nikdo nevešel na palubu lodi. Přišli proto, že něco vyvolalo poplach.

Jeden ze strážných se vrátil na chodbu a Kakutovi nezbylo než slepě uniknout teleportací zpátky na horský hřeben, aniž by věděl, co se stalo s Ranaultem.

Rhodan si dělal velké starosti.

„Jak jen jste se mohl vrátil bez Ranaulta, Kakuto? Je bez vás úplně bezmocný a..."

„Neudělal jsem to úmyslně, pane. Okamžitě se vrátím a budu..."

„Nevíte, co se mezitím stalo. Zůstanete! Za nic nemůžete,

Kakuto, Uklidněte se. Cucky je malý a umí se lépe schovávat. On půjde pro Ranaulta.

Gucky přistoupil a kamarádsky Kaku tu poplácal po rameni.

„Žádný strachy, kámo, já ho přinesu. To se může stát každému."

A s těmito slovy zmizel.

Ranault se mezitím schoval mezi stroje. Nespouštěl Akonana z očí. Druhý odešel. Kakutu nikde neviděl. Přemýšlel, že se musí zbavit zbývajících devíti kapslí, zavřít aktivační sektor, a pak ať si ho Akonané klidně zajmou, .

Druhý Akonan se vrátil.

„Chtěl bych vědět, co vyvolalo ten poplach," řekl. Ranault rozuměl každému slovu. „Víděls něco?"

Oslovený zavrtěl hlavou. Pátravě se rozhlížel a pohlédl přitom přímo k Ranaultovi. Technik se ještě více příkrčil. Jen aby ho neobjevili! Neměl u sebe zbraň. Zrovna při poslední akci ji nechal na základně, protože mu překážela,

„Někdo ale musel přeběhnout před kamerou, jinak by se .poplašný zařízení neozvalo. A bylo to přesně tady!"

„Kde to vlastně jsme?"

„Nemám tušení, nějaká centrála,... Možná bysme to tady měli prohledat, třeba najdeme nějakou stopu."

Ranault se opatrně plazil dozadu, aby se pokusil najít lepší , úkryt. Našel úzkou chodbičku, do které mohl zalézt. Schoval se pak za prvním záhybem a pozorně naslouchal. Netušil, kde to je, měl pocit, že je to nějaká vzduchotechnika.

Vytáhl váček s posledními mikropsínači a schoval je do spáry. I kdyby loď zůstala nakonec Akonanům, nemuseli by to tu nikdy najít. Nejvýš při generálce lodi.

Jeden spínač si ale ještě nechal v kapse.

Obrátil se a plazil se zpátky.

Vtom před sebou spatřil nohy akonského policisty. Muž stál přímo před jeho úkrytem a skláněl se.

^ ^ ^

Guckymu se stala vcelku omluvitelná chyba, když skočil do velmu jiné lodi. Kakuta mu sice popsal, kde nechal svého druha, ale takových lodí stálo na kosmodromu velmi mnoho.

Myšob materializoval a schoval se. Pozorně naslouchal. Akonané tu nebyli, ale ani Ranault. Guckyho zatím nenapadlo, že je na jiné lodi.

Teprve když se ujistil, že je ve velínu sám, opustil skrýš. Rozhodl se, že do ovladače usadí mikrospínač. Už se to naučil od ostatních... Vylezl tedy a přicupital k zařízení. Otevřel klapku a zjistil, že tam už jeden mikrospínač je.

Ze by to Ranault ještě stihl?

Nebo existovala nějaká jiná možnost?

Guckymu zvolna docházelo, že asi ano. Napadlo ho, že naskočil do jiné lodi, možná dokonce do jedné z těch, které už sám navštívil. Teleportoval tedy nahoru na pól křížníku a pozorně se rozhlížel.

„Jsem hloupější než o mně Bully tvrdí," bručel si pro sebe a odpočítával lodě v řadě, aby zjistil, že musí skočit do té sousední.

Skočil přímo do jejího nitra a materializoval přede dveřmi do velínu. Tentokrát věděl, že se nemýlí, protože zaslechl hlasy.

„Slyším .někoho dýchat."

„Kde?"

„Tady ve Škvíře mezi strojema. Někdo tam je." .

Gucky se posunul dál a zahleděl se do místnosti. Spatřil oba

Akonany. Jeden se skláněl, aby si prohlédl cosi u svých nohou. Myšob zároveň zachytil velmi intenzivní myšlenkové impulzy, podle kterých poznával Ranaulta.

Ranault viděl před sebou Akonanovy nohy. Gucky pochopil: nyní bylo jeho úkolem nějak odlákat ty dva Akonany, nějak je zneškodnit, aniž by ho spatřili.

„Podej mí svítilnu!“ požádal první Akonan.

Gucky nyní věděl, že Ranault leží v té rouře a že poznal nebezpečí, které mu hrozí.

Mysob se tudíž odplazil na opačnou stranu mezi kovové bloky a zapištěl: „Hledáte snad mě?“

Akonané se prudce otočili a zapomněli na Ranaulta.

„Támhle naproti to¹ musí bejt! Já půjdu tudy, ty běž z druhý strany! Musíme, ho lapit pokud možno živýho!“

Muži se oddělili a udělali přesně to, co Gucky chtěl. Jednotlivě se jich lépe zbaví. Ležel v úkrytu a čekal, až uvidí prvního z nich. Pak nasadil své telekinetické síly.

Akonan najednou strnul a nedokázal ani otevřít ústa. Pak ztratil půdu pod nohama. Gucky hrál svou oblíbenou hru, Zvedl nebožáka až pod strop, ale dával si přitom pozor, aby ho Akonan neuviděl. Pak Akonana pustil tak, aby se praštil do hlavy a ztratil vědomí. Gucky se ujistil, že ten člověk dál vysílá myšlenkové impulzy. Byl opravdu pouze .v bezvědomí.

Tak, a teď ten druhý.

Mezitím si Ranault všiml, že bezprostřední nebezpečí pominulo. Guckyho hlas byl naprosto jasný. Opatrně vylezl z úkrytu a přimínil se. Neviděl ani Akonany, ale ani Guckyho.

To představovalo Šanci. Vytáhl z kapsy poslední kapsli a spěchal k aktivacímu sek

toru. Klapka byla ještě otevřená. Nikdo si jí nevšiml. Rychle zasunul mikrosplínač, zkontroloval její a s úlevou zavřel klapku. „

• .
Pak si vzpomněl na osm kapsli, které zůstaly ve vzduchotechnice. Měl je vyzvednout?

K rozhodnutí však nedospěl.

„Ranaulte? Kde jsi? Rychle!”

To byl Gucky! Už se zbavil obou Akonanů?

„Tady!” zvolal Ranault a pátravě se rozhlížel. „Tady jsem!”

„Jdi na chodbu! Přijdu za tebou!” odpověděl Gucky. Mluvili spolu anglicky. „

Ranault zapomněl na vak s osmi kapslemi a utíkal na chodbu.

• ;
Myšob však vyčkával: Měl k tomu své důvody. Počkal na dalšího Akonana a provedl s ním stejný kousek jako s jeho partákem. Ale měl přitom pocit, že si ho strážný přece jenom stačil všimnout. Když ho dostal do bezvědomí, přenesl ho na palubu sousední lodi. Bylo mu jasné, že ten muž nikomu nevysvětlí, jak se tam dostal. Doufal tudíž, že pokud si vzpomene, jak vypadal cizí vetřelec, nikdo mu neuvěří. Ale byla to slabá útěcha.

Teleportoval zpět a vysvobodil Ranaulta z nejistoty. Technik v tu chvíli zapomněl na zbývající kapsle a byl rád, že mysoba vidí.

„Tady jsi, Gucky! Jak to dopadlo?”

„S Akonany? Spějí. Rychle pryč odtud!”

Skočili na horský hřeben a pak dolů na základnu, kde už na ne ostatní netrpělivě čekali.

^ ^ ^

Za svítání byl Rhodan nepříjemně probuzen. Do Jeho kajuty se vřítíl Stanislaus Jakubovski. „Pane! Modrý energetický štít!“ volal. „Zapnuli ho. Spojení s ODINEM bylo přerušeno!“

Rhodan zůstal ležet.

„Myslel jsem si to. Našli své lidi. Reagovali rychle, to se musí nechat.“ Kývl na Jakubovského.

„Tak dobře. Probud'te ostatní. Za deset minut se sejdem v jídelně.“

Počkal až bude sám, pak vstal, umyl se, učesal a oblékl se. Na holeni už nezbyl čas.

Když o chvíli později vstupoval do jídelny, už tam Čekali Groeder s Marshallem a tvářili se smrtelně vážně. „Stalo se přesně to, s čím jsme počítali,“ řekl a posadil se.

„Akonanc si něčeho všimli, ale vsadím se, že vůbec netuší, ' co plánujeme.“

„Ale co modrý štít?“ připomněl Groeder. „Už jsme beze spojení k ODINU.“

„Major Scott bude jednat podle toho, jak jsem to s ním do : hodí. Dá vědět Atlanovi a Bullymu. Čas pracuje pro nás, ne ; pro Akon. Tentokrát ne.“

Vstoupil Axel Wiener.

„Modrý štít se klene nad Akonerti ve výšce deseti kilometrů,“ oznámil výsledek prvního Šetření. „Tudy nepřeletí žádná lineární loď, aniž by se zřítíla.“

Rhodan přikývl.

„Takže deset kilometrů.“ zamyslel se. „Vzdušný provoz nad Akonem tedy není nijak ochromen. To budeme muset počítat s návštěvou.“

Kluzák přistál dvacet minut nato. Vystoupila z něj Auris z Las Toóru v doprovodu tří důstoj-

niku. Rhodan jí vyšel v ústrety a podával jí ruku, kterou okamžitě přijala. Pak ji ale rychle stáhla zpět.

„Přeji si vysvětlení událostí uplynulé noci," řekla chladně. „Rada mě pověřila, abych vám sdělila, že zatím nesmíte opuslit planetu. Teprve až bude nalezen viník, mohou být zahájena jednání o vašem návratu na Zemi."

Rhodan se tvářil nechápavě.

„O čem to mluvíte Auris?"

Zadívala se na něj.

„Dobře víte, co mám na mysli, Perry Rhodane. Uplynulou noc pronikl do přístavu flotily neznámý muž. a zneškodnil naše dva strážné. Za velmi podivných okolností."

„Jak tomu mám rozumět?" překvapeně se zeptal Rhodan.

„Vy opravdu nevíte? Tak já vám to vysvětlím," řekla a v krátkosti vylíčila, co se stalo. Pak reklam „Čin mohl být prouděn pouze nějakým mutantem, a sice malou chlupatou bytostí, která se s vámi často pohybuje." „A vy máte na mysli Guckyho?" rozesmál se Rhodan. „Tak to vás musím zklamat, madam. Cucky je momentálně na Zemi."

„Cože? Že je na Zemi? A dovolil byste mým důstojníkům, aby to tady prohledali?" Rhodan pokrčil rameny. „Pokud na tom bezpodmínečně trváte a pokud vás to uklidní prosím. Ale požaduji, abyste potom vypnuli štít."

„Uděláme to, až se nám to bude hodit," odsekla Auris. „Překročili jste rámec svých práv a my to nebudeme trpět. Rada se rozhodla, že smlouvu o rozšíření vaší základny prozatím odsouvá na neurčito!"

Zmiz! A rychle! intenzívně uvažoval Rhodan a doufal, že ho Gucky telepatickou cestou slyší.

Auris a její důstojníci velmi pečlivě propátrali celou loď,

aniž by narazili na myšoba. O pár hodin později Rhodan osobně doprovázel Auris zpět k jejímu kluzáku. „Jak to bude s tím štítem, madam?“ „Nijak, Rhodane' Štít zůstane. Ještě o mně uslyšíte.“ Rhodan se podíval na hodinky. Za dvě minuty uplyne lhůta, kterou si dojednal s majorem Scottem

„Děláte chybu, Auris,“ řekl s obavami. „Přerušení kontaktů se Zemí vyvolá určité reakce, kterých byste mohla litovat.

Vaše flotila není připravena do boje. Co uděláte, až na vás zaútočí mé lodě?“

Smutně na něj pohlédla. Bylo očividné, že jedná proti své vůli a přesvědčení.

„Modrý štít nás ochrání.“

„Kdepak,“ odpověděl. „Vy víte, že tím štítem dokážeme proniknout. Pomocí lineárního pohonu.“

Nyní se usmála ona.

„Lodě se rozbijí na kusy a vaši lidé zemřou.“ Usmál se také.

„Jistěže, ale budou to lodě bez posádek a ponesou nebezpečný náklad. Při dopadu vybuchnou arkonské bomby. Váš modrý Štít se prolomí, někdo si nás vyzvedne a vy budete odkázáni na svůj vlastní osud.“

Auris zbledla. „Povím o tom Vládnoucí Radě.“ Tentokrát mu nepodala ruku na rozloučenou, ale Rhodan nabyl dojmu, že je tomu tak kvůli důstojníkům. Kluzák se rychle vznesl a zmizel směrem k městu. Rhodan se za ním dlouho díval.

^ ^ ^

„Co teď?“ zeptal se John Marshall. „Nejdříve zaútočí Atlan. Jak všichni víte, modrý energetic-

ký Štít neodstiňuje hypervlny tak docela na sto procent, Dostatečně silná vysílačka jím pronikne. Atlan se mnou docela náhodně naváže spojení a já ho požádám o pomoc. Akonané nás odposlechnou a tak se dozvědí, co mi na to Atlan poví..."

Byl přerušen dřív, než mohl něco říct: „Hypervysílačka, pane! Centrála Arkon!"

Rhodan přikývl.

„A už to máme tady. Doufejme, že Akonané sedí u svých přístrojů. Zažijí nepříjemné překvapení."

Ostatní ho zvědavě následovali

Rhodan vstoupil do spojové centrály, Z monitoru se na něj usmíval Atlan: „Jsi na planetě předků, jak vidím. Vlastně tě nechci rušit, jenom jsem tě chtěl požádat, aby ses při návratu na Zemi zastavil na planetě Proxyma a abys..."

Rhodan mu skočil do řeči.

„Dobře že mi voláš, Atlane. Mé přístroje byly příliš slabé... Jsem v tísní. Akonané nám tady dělají problémy. MUSÍŠ mi pomoci."

Allan se zatvářil překvapeně, přesně podle dohody.

„Potřebuješ pomoc? Mluv!"

A Rhodan spustil. Pověděl co se děje a nakonec požádal Atlana znovu o pomoc: „Pomysli na naše spojenectví!"

„I já mám s Akonem spojeneckou smlouvu," bránil se Allan přesně jak se předem domluvili. „Nemohu zakročit, protože nechci vyvolat válku. Stojí ten tvůj problém vůbec za to?" •

„V podstatě nestojí," zaskřípal zuby Rhodan. „Jde jen o hloupost. Gucky je na Zemi a napadený strážný tvrdí, že ho viděl. Nikdo to nemůže dokázat. Přesto..."

„Pokus se získat povolení ke startu a zmiz z Akonu! To je "loje jediná rada. Stojím při svých předcích, jakkoli je mi to

líto. Jsou v právu, protože Akon je jejich domovem. Pozemšťané tam nemají co pohledávat"

Rhodan na Atlana zlostně pohlédl a řekl: „Jak si přeješ, Atlane!

Ale tohle ti nezapomenu!" Vypnuli spojení.

Ve velínu zavládlo ticho, přestože všichni věděli, že to bylo divadlo, i když mistrné sehrané. Vzadu si kdosi odkašlal: byl to Gucky. A řekl; „Velmi pěkné. Divadlo a samá lež. V civilizovaných krajích se tomu říká diplomacie." A pohrdavě odkráčel.

^ ^ ^

„Tak vidíte, Auris z Las Toóru, situace se za poslední hodiny změnila," řekl Rhodan. „Přišla jste za mnou, abyste mi sdělila, že smím opustit Akon?"

„Atlan není na vaší straně, .Rhodane."

Rhodan mávl rukou.

„Pomůžu si i bez něho, Auris. Arkonidská hvězdná říše nezaútočí..."

„Co požadujete?"

John Marshall postával stranou. Jeho úkolem bylo kontrolovat její myšlenky a okamžitě sdělit Rhodanovi každý na j znak zrady. Ale dosud žádné znamení nedal.

„Svobodný odlet a splnění dohody o rozšíření základny. Několik obchodních lodí už mezitím čeká na přistání. Povolte jim ho."

„A co vaše bojová flotila? Nezaútočí, až pootevřeme Štít?"

Rhodan zbystřil. Tohle bylo něco nového.

„Vy ho dokážete otevřít jen zčásti? Pak mám ještě něco: nad naší základnou bude štít neustále otevřený. Povíte to Radě?"

Pomalu přikývla. Pak
mu podala ruku.

Malý videofonní přijímač se rozzářil deset minut před ukončením dohodnuté lhůty. Volala Auris a chtěla Rhodana. ' „Takže? Co mi sděluje vaše Rada, madam?"

Auris na chvíli zavřela oči, pak teprve promluvila: „Vaše návrhy byly přijaty. Modrý Štít bude permanentně otevřený nad základnou Země. Byly k tomu učiněny všechny potřebné technologické kroky."

„Díky," řekl Rhodan a usmál se. „Zvětšení naší základny?"

„Souhlas, ale..."

„Ale co?"

„Nic, Perry Rhodane. Jenom vás chci varovat. Naplnění vašich Žádostí bylo uskutečněno na základě vaší hrozby arkon'skými bombami. Rada souhlasila jenom velmi neochotně."

„Neměla jinou volbu."

„Právě. Vynucené přátelství dlouho nevydrží."

„Přátelství mezi mnou a vámi, Auris, vynucené není. Vzniklo samo. Nemá nic společného s tím, co tady vyvádíme díky svému postavení. Na to bychom nikdy neměli zapomenout," řekl a ukázal ke stropu. „Teď se, prosím, postarejte, aby byl vypnut ten štít. Má flotila dostala rozkaz, že má za pět minut začít s útokem proti Akonu."

Auris se vyděsila. Pátravě se rozhlédla.

„A jak to mám udělat? Nejdřív se musí svolat Rada..."

„Jednejte samostatně, Auris! Vydejte ten rozkaz sama, jinak bude pro Akon pozdě!"

„Dobrá... Udělám to..."

„A zaříd'te, aby následujících pět hodin mohly méobchodní lodě nerušené odlétat a přistávat. Ručím vám za to, že tu nepristane ani jedna z mých bojových lodí"

„Díky,¹ opáčila Auris a vypnula spojení.

Rhodan se podíval na hodinky.

„Máme ještě dvě minuty, Groedere. Navažte spojem s Bullem a zavolejte mi. Počítám, že štít každou chvíli zmizí." Vstal, „Jdu ven."

^ ^ ^

Modrý štít se uvolnil přímo nad základnou. Začaly přistávat obchodní lodě Pozemšťanů. Perry Rhodan se spojil s Bullym a oznámil mu, že bojová flotila nemusí utóčit, protože vše je vyřešeno.

Pak se opět ozvala Auris z, Las Toóru a chtěla si promluvit s Perrym Rhodanem.

Rád vás vidím, madam," řekl a usmál se na monitor s její tváří.
„Tak copak zase máme?"

„Bylo těžké přesvědčit Radu tak rychle. Doufám Jen, že můj rozkaz nezruší. Kdyby se tak stalo, neponesu žádnou vinu. Nechtějí vás nechat odletět dřív, dokud jim nevysvětlíte událost z uplynulé noci."

„Proč?"

Pořád se na něj upřeně dívala.

„Vetřelec zneškodnil dva naše strážné. Vládnoucí Rada by ráda věděla, co tam pohledával. Obává se, že jednal z vašeho rozkazu a že měl zničit naše lodě."

„Jeden jediný vetřelec? To je přece směšné. Co by asi tak mohl udělat, aby zničil celou flotilu?"

„To je právě otázka, na kterou chce Rada odpověď. Kaž-

dopádně vás prosím, abyste neopouštěl Akon, dokud dotyčnou loď neprohlédnou naši experti,"

„Je mi líto, Auris, ale už jsem vše připravil k odletu."

„I když vás o to prosím?"

Pokrčil rameny.

„To na věci nic nemění, jakkoli toho lituji, že vás delší čas neuvidím."

Najednou se zatvářila smutně.

„Budu mít problémy," řekla.

„Kvůli vaší samostatnosti?" zavrtěl hlavou. „Nebudete, když Radě vysvětlíte, že jste jednala pod tlakem okolností. Nikdo vám nemůže nic vyčítat, Auris. Jednala jste v zájmu Akonu."

„Je to podivné že mě právě vy nutíte zachovávat zájmy Akonu. Měl byste spis myslet na své vlastní."

Rhodan se usmál. :

„Někdy jsou zájmy společné, Auris." , .

Jejich hovor trval deset minut, pak byl přerušen přistáním ODIN. Krátce nato představil Auris kapitána lodi, rozloučil se s ní a ODIN vzlétla. Na základně zůstal znovu Jakubovski se svým zástupcem a měli spoustu práce s obchodními loděmi.

.^,. ^ ^

Rhodan stál s Jennerem ve velínu. Podíval se na hodinky.

„Ted' jsou přesně tři hodiny deset minut pozemského času. Přesně v pět hodin, tedy zhruba za dvě hodiny, vyšle impulzní vysílačka své aktivizační signály. Jste si svou věcí jist, poručíku?"

„Absolutně, pane. Všechny aktivační sektory preparova-

ných lodí jsou nastaveny na stejnou frekvenci. Jakmile dorazí signál, počítač převezme řízení každé z jednotek. Kurz bude naprogramován. Pohonné agregáty se zapnou po pěti vteřinách. Jakmile budou lodě na samostatném kurzu, impulzní vysílačka se zničí. Malá nálož vybuchne v Jakubovského sklepě přesně v pět hodin a tri minuty. Kyselinový obláček zničí všechno beze stopy."

Rhodan spokojeně přikývl, •. ,

„Podle všeho bude mít Akon za dvě hodiny jenom osm lodí místo tisíce. Je mi jen líto, že neuvidím, jak se. na ten hromadný vzlet flotily bude tvářit slavná akonská Vládnoucí Rada."

^ ^ ^

Auris z Las Toóru se pokusila obhájit před narychlo svolanou Vládnoucí Radou své stanovisko. Nebylo to nijak lehké, ale pak Akonané přece jenom pochopili, že za daných okolností nemohla rozhodnout jinak. Dodatečně souhlasili se všemi Aurisinými opatřeními.

' Technici provedli namátkové zkoušky, ale na Žádné lodi neobjevili změny.

Auris se odebrala do svého domku a konečně měla čas přemýšlet. Z okna viděla na celé město. Nalevo se třpytily korpusy tisícovky nových lodí. Kdesi na obzoru splývaly s horizontem.

Auris ještě jednou zrekapitulovala výpověď přepadeného strážného. Omyl byl naprosto vyloučen. Muž bezpečně viděl my soba, který se velmi často nacházel v Rhodanově blízkosti. Ale tentokrát s Rhodanem nebyl. Což se Auris zdálo jako velmi podezřelé,

Proč by Rhodan posílal mysoba na tu loď?

O myšobovi toho mnoho nevěděla, snad jen to, že měl nadpřirozené schopnosti. Pravděpodobně mutant. Způsob, jakým vyřídil strážu, na to poukazoval. Pak si vzpomněla na neviditelného muže, který byl spatřen v blízkosti základny Pozemšťanů.

Cím déle o těch věcech přemýšlela, tím byla neklidnější. Neudělala nakonec fatální chybu, když nechala Rhodana klidně odletět?

Otočila se od okna a posadila se do pohodlného křesla. To bylo její štěstí.

Z roviny náhle zavanula vichřice a udeřila proti domu. Okno nevydrželo a tabulky se pod tlakem roztříštily. Così ji přikovalo do křesla, že se nemohla hnout.

A pak to spatřila.
: Flotilu...! , Všechny lodě stoupaly k nebi Akonu. Tlak první formace způsobil vlnu, která rozbíjela všechna okna v okolí kosmodromu.

Auris pomalu začínala chápat. Výčitky se mísily s obavami ze zodpovědnosti, kterou ponese sama. Perry Rhodan zneužil její důvěru, protože nikdo jiný nedokázal zařídít odlet flotily. Proto neviditelný muž, proto myšobova akce.

Pak si však vzpomněla na jednu větu, kterou jí před časem Rhodan řekl: „Ve válce a v lásce jsou všechny prostředky dovoleny.”

Pomalou vstala a opustila dům. Vzdechla a nasedla do malého kluzáku, který ji rychle odvezl do města.

^ A ^

Automatické zaměřovači přístroje Akonanů fungovaly dokonale. Začaly pracovat, jakmile nastartovala první z lodí. Sledovaly kurz počítačově řízené flotily až do jejího vstupu do hyperprostoru.

Později přišlo od zaměřovačů hlášení:

Lodě startovaly ve vlnách a v odstupu jenom několika vteřin. Okamžitě velmi zrychlily a směřovaly všechny do 'urči ,g toho místa, kde se shromáždily a pak nabraly kurz k modré | mu slunci, vzdálenému pět světelných let.

Pak jako na jeden rozkaz celá flotila zmizela v hyperprostoru.

; .

Ovšem ve stejnou vteřinu pouhým okem viditelně až za pět let se stalo něco zcela nečekaného.

Strážní křižník AKON Vil hlásil: „Tady AKON Vil, velitel Kondoor, Bezplanetární slunce se | proměnilo v novu. Nevysvětlitelný proces na jeho povrchu ' způsobil řetězovou reakci, která, způsobila explozi. Stalo' se to během našeho letu, takže jsme museli rychle obrátit. Jak ukázaly záběry záznamových přístrojů, v těsné blízkosti, slunce se z hyperprostoru vynořila tělesa a byla zachycena gravitací. Jejich zřícení a s ním související atomární reakce jsou patrně vysvětlením výbuchu slunce. Očekáváme další rozkazy.“

Když Vládnoucí Rada dostala zprávu z paluby Akonu Vil, začala o Rhodanově přičinění pochybovat. Jaký zájem by mohl Pozemšťan sledovat, kdyby ukradl flotilu a hned nato ji nechal shořet ve slunci! Auris tvrdila, že mohlo jít o chybný program. Zdálo se to logičtější. Ovšem .ani jedno ani druhé nemohlo být prokázáno.

Auris byla požádána, aby se spojila s Imperátorem Arkonu.

Atlan naslouchal její zprávě, aniž by ji přerušoval. Když skončila, zeptal se:

„Proč mě Akon informuje o poruchách počítačového řízení lodí? Je mou chybou, že máte hloupé techniky? Ty lodě byly naprosto v pořádku a teď spadly do slunce a shořely, Přirozeně, že se to mohlo stát chybným impulzem.“

„My to šetříme. Vládnoucí Rada Akonu se ptá, jestli můžete dát k dispozici dalších tisíc lodí. Rádi za ně zaplatíme plnou cenu.“

Atlan pozvedl obočí.

„Tisíc lodí? Děláte si legraci, Auris z Las Toóru? Kde bych je vzal, když je má říše nyní ze všech stran ohrožována? Rád vám v případě nouze přispěchám na pomoc, ale tisíc lodí, ne, bohužel, je mi líto.“

„A když dokážeme, že nám je Rhodan ukradl?“

Atlan znovu zvedl obočí.

„Rhodan? Ukradl?“ Srdečně se zasmál. „Proč by to dělal? Má dostatečně silnou vlastní flotilu. Nemusí krást. Ne, tahle myšlenka je nelogická.“

„Ale je v podezření,“ trvala na svém. „Byl na Akonu, když se odehrály podivné události.“ . '

„Dobrá, to ale mohla být náhoda. Kdyby však Rhodan ukradl tu flotilu, jistě by si pro ni našel lepší kosmodrom než srdce modrého slunce, nemyslíte?“

Přikývla.

„Opakuji jenom to, co si myslí Rada. Já sama Rhodanovi. žádnou vinu nedávám. Ale znovu opakuji svou prosbu, abyste nám přenechal novou flotilu. Bez bojových křižníků jsme proti útokům z vesmíru bezmocní.“

„A já opakuji, že to není možné. Ovšem opakuji i své záruky, že Akonu v případě nouze pomohu. Jsem přesvědčen,

že Rhodan udělá totéž... Moment, Auris, právě dostávám | nějakou zprávu...!" Pootočil se a na chvíli se odmlčel. Pak ' pokračoval: „Přečtu vám to nahlas, i když to už znáte. Týká ; se to nekontrolovaného vynoření tisíce lodí před modrým sluncem..."

„Díky, není třeba," odpověděla dívka. „Dekuji vám, Atlane. Budu Vládnoucí Radě tlumočit, co jste mi řekl."

„Hodně Štěstí, Auris z Las Toóru," odvětil Atlan, když obrazovka ztemněla.

Auris opět osaměla. Byla znovu sama se svými pochybnostmi a se svou nejistotou.

^ ^ ^.

Jedna ruka myje druhou a potom jsou obě čisté. To byl přesně princip, podle kterého Rhodan s Allanem jednali. Cistě morálně nic neukradli, protože si pouze vzali zpět, co jim patřilo. Nyní flotilu zase ztratili, ale brzy si jí chytře obnoví.

Modré slunce, které se proměnilo v novu, bylo jenom maskovacím manévrem. Hvězda vybuchla z jiných příčin, také vsak díky předchozí přípravě. Flotila nematerializovala v blízkosti modrého slunce, ale dva světelné roky za ním a pak znovu přešla do transice na tajné místo, odkud si ji Atlan po čase vyzvedne.

O výbuch se postaralo několik robotských lodí, naložených arkonskými bombami.

To všechno se odehrálo, zatímco Rhodan letěl domů. Atlan ho průběžně informoval o akci, která vyřešila poslední pro ;| biem, vyvolaný Cardifovou samovládou. Byl obnoven starý klid a pořádek...

Vtom byl Rhodan vyrušen z úvah. „Hyperzpráva z Akonu, pane. Podepsán Jakubovski."

Rhodan přistoupil k vysílačkám a přečetl si následující:

„Tlaková vlna vyvolaná startem celé flotily poškodila obytné i správní budovy základny Země na Akonu. Dva Akonané a tři naši lidé zraněni. Jedna nákladní loď lehce poškozena komise Vládnoucí Rady zahájila vyšetřování. Jsme podezříváni, že jsme se podíleli na únosu flotily. Podepsán Jakubovski."

„Stručné a jasné," poznamenal Rhodan a vypnul spojení. „Ty škody Akonany přesvědčí, že s tím nemáme nic společného. Díky, kapitáne Burkove. Od Atlana pořád nic?"

„Dám vám pak hned vědět, pane."

Ale netrvalo to dlouho.

„Akce je ukončena," hlásil Atlan a informoval Rhodana o rozhovoru s Auris. „Pokud tě někdo podezřívá, myslím, že jsem jeho podezření rozptýlil."

„Díky, ale ta akce pomohla nám oběma. Nic Si nedlužíme," řekl Rhodan a pak se ještě zeptal: „Co Auris? Co ještě řekla?"

Atlan se usmál.

„Myslíš Auris z Las Toóru, krásnou mladou Akonanku? Je to šarmantní zástupkyně svého lidu, to se musí nechat. Myslím, že byla ráda, když jsem se tě zastal. Argument s novou ji přesvědčil. Nepovažuje tě za hlupáka, Perry." . „Hm... a dál?"

„Dál? Dál už nic. Měj se dobře, Perry. Uvidíme se při dalším rozhovoru."

„Měj se dobře, Allane. A ještě jednou díky."

^^^

O dva dny později. Rhodan vyslovil Auris z La sToóru jménem vlády Sluneč-

ní říše oficiální lítost nad nevysvětlitelným zmizením flotily a zdůraznil. Že je kdykoliv připraven pomoci akonské říši v případě jejího napadení. Dále poděkoval za pomoc, které se dostalo jeho lidem na základně.

Když pak Rhodan nasedal do kluzáku, který ho měl odvézt k jezeru Gošun, ještě netušil, jaké ho čeká překvapení.

Bylo to překvapení, které souviselo s něčím co se stalo před třemi dny.

^ ^ ^

Technik Morkat si prohlédl deset předepsaných křížníků a nenašel žádné stopy po sabotážích nebo po bombách, které by měly být tajně umístěny na lodi.

Podle jeho názoru byli strážní buď opilí, nebo měli halucinace, když se jim to stalo...

Nicméně plnil svou povinnost a i když měl sto chutí všeho nechat a jít za zábavou, pokračoval v namátkových kontrolách lodí.

A tak se stalo, že se technik Morkat nacházel na palubě křížníků číslo 75, když paluba zachytila impulzní signál.

Bylo jeho štěstím, že se hned aktivoval absorbér, protože by ho neskutečně silné a náhlé přetížení rozmačkalo na kaši. Skočil k monitorům a zapnul je. Uviděl, jak z kosmodromu vzlétají i všechny ostatní křížníky.

Nejdříve se vyděsil při myšlence. Že se něčeho dotkl a vyvolal masový start flotily, ale pak si říkal, že to je pitomost. Byl přece technik a věděl, že to nejde. Věděl, že se lodě mohly nastartovat jenom pomocí signálu, který přišel zvenčí to proto, že na něj reagovaly všechny lodě.

Morkat začínal pomalu chápat, že se vinou náhody stal

svědkem neuvěřitelné události. Okamžitě mu došlo, komu Akonané vděčí za náhlý start flotily. Ale věděli to i Akonané?

Zapomněl na všechnu opatrnost a spěchal do spojové centrály. Než se však rozkoukal a mohl zapnout vysílačku, pocítil táhlou bolest v zátylku, což neklamně oznamovalo, že začíná transice.

Jakmile skončila, snažil se aktivovat hypervysílačku, ale to se mu nepodařilo. • .

Takže se posadil a sledoval manévr flotily.

Na první pohled poznal, že je to řízený manévr. Kromě něj ve velínu, nikdo nebyl a křižník byl navigován. Velice jistě a cílevědomě.

Octli se v blízkosti nějakého slunce, kolem kterého kroužily dvě planety. O deset minut později křižník měkce přistál.

Morkat chvíli bezradně poposedával v pilotním křesle, a pak spěchal k hlavnímu východu. S úlevou si oddechl, když na přístrojích odečetl, že venku je dýchatelná atmosféra a že i gravitace zhruba odpovídá Akonu.

Otevřel východ a zůstal stát jako zkamenělý.

Flotila, přistávala. Jedna loď za druhou dosedala na cizí planetu ve stejné formaci, v jaké lodě stály na kosmodromu na Akonu.

Vyšel ven a brouzдал se v písku. Doufal, že na palubě některé jiné lodi taky zůstal nějaký technik, ale čím déle čekal, tím mu bylo jasnější, že je patrně sám.

Je sám svědkem události, která ho mohla stát krk.

Vyděsil se. ' .

Kdyby ho tu našli, pak se s ním nebudou párat!

Nesměli ho tu najít!

Rozhlížel se a hořce se usmíval. Všude jen písek, poušť a

/"
,
.
pustá step, žádné hory nebo podobné přírodní útvary Kdepak, tady by se nikam neschoval...

Uplynuly dva dny.

Dva dny, kdy se nic nestalo.

A pak přišli.

Byl to kulovitý křižník imperiální třídy, a přistál nedaleko od flotily. Morkt' se neschovával. Z výstupů lodi vyšli roboti a několik Arkonidanů, jak se brzy ukázalo. Morkat však Čekal Pozemšťany a proto byl značně překvapen.

Chovali se k němu zdvořile, ale neodpovídali mu na Žádnou z jeho otázek. Arkonidané s roboty začali procházet loď flotily. Morkat nevěděl, co v nich dělají, ale aspoň to tušil. Zametali stopy.

Jedna stopa však zůstala.

Totíž on, Morkat! Akonan Morkat!

Velitel kulovitěho křižníku mu přidělil'kajutu a odstartoval. Po jediné transici křižník znovu přistál. . O půl hodiny později stál Morkat tváří v tvář Imperátorovi Gonozalovi VIII.

• . ^ ^ ^ •

Stejně jako před týdnem leželi na palubě jachty. Znovu foukal jen slabý vánek a opět pražilo slunce.

A taky se jim ozval Atlan. Když zmlkl, Rhodan se ho zeptal: „Co ted',Atlane? Nemůžeš Akonana Morkata zavrát nebo dokonce zabít... Takže co?"

„Přemýšlel jsem o tom, Perry. Navrhuji, aby dostal novou paměť. Až se vrátí na Akon, nebude o flotile nic vědět."

„Hypnoblok s novými vzpomínkami?" přikývl Rhodan. „Dobrá, to není špatné. Ale jak ho vrátíš na Akon?"

Atlan se tiše zasmál.

„No, to je prosté. Akonané vědí, že jsou bez flotily, ale nevědí, proč se tak stalo. No a jednoho dne objeví lehký křižník s poněkud zmateným technikem na palubě... Bude to Morkat a bude Vládnoucí Radě vysvětlovat, že byl na palubě tohoto křižníku, když se flotila zvedla, ale že nedokázal . nic ovlivnit, protože ho neposlouchalo řízení... Že viděl modré slunce, do kterého se všechny lodě zřítily. Nebude chápat, jak je možné, že to přežil. Bude si jen pamatovat, Že se zoufale snažil rychle transítovat do bezpečí a Že seděl za ovládacím panelem... Tak jak se vám to líbí, přátelé?"

„Zní to dobře," odpověděl Rhodan, „ale doufám, že to taky vyjde."

„To určitě!"

„Tak nám Morkat nakonec Ještě poslouží. Všechno zlé Je vždycky k něčemu dobré."

Rhodan se s Atlanem rozloučil. Pak se protáhl a ponořil pravou dlaň do příjemné chladivé hladiny jezera. Akce proběhla dobře. Do posledního důsledku dobře. Auris ho snad konečně přestane podezírat.

„A to je to hlavní!" zapištěl Gucky a když se na něj Bully tázavě podíval, lhostejně dodal: „Ze nám nepřerušej dovolenou, ne? Co myslíš jinýho?"

„Jo, jasně," zabručel Bully a žuchl do vody. Rozhoupal přitom loď, takže Gucky taky spadl do vody, i když nedobrovolně...

Jenom Rhodan zůstal pohodlně ležet.

Protože ležel přesně uprostřed paluby a nehrozilo mu totéž co Guckymu. Usmíval se. Bylo krásně. A bylo velice příjemné jenom tak ležet, slunit se a nic nedělat.

Volno je vždycky příjemné.